

Statsministeren henholder sig til fremskridt der, hvor Udenrigsministeriets egen rejsevejledning advarer folk mod at tage hen. Derfor vil jeg spørge regeringen og Dansk Folkeparti: Kunne dagen i dag ikke blive dagen, hvor man erkender, at man har været med til at sætte noget i gang, som man ikke anede konsekvenserne af?

I det omfang regeringen og Dansk Folkeparti faktisk var advaret – og det var flertallet på mange og lange stræk – valgte man helt bevidst at sidde de advarsler overhørig. Det er det, regeringen og Dansk Folkeparti skal stå til ansvar for, og det er det, de skal kritiseres for.

Der er 18.000 læger, der har forladt Irak. I en situation, hvor 655.000 irakere skønnes døde som følge af krigen og deraf langt de fleste som følge af vold, flygter 18.000 læger. Hvis sundhedsministeren havde været til stede, kunne han muligvis have fortalt, hvad det betyder bare for ventelisterne, hvis der er lægemangel. Men her er der tale om et land i krig, som mangler 18.000 læger.

Vil regeringen vedstå, at man som en del af koalitionen har ansvaret for overholdelse af Genèvekonventionen, herunder at sikkerhed og sundhed skal opretholdes, og at det påhviler besættelsesmagten at sikre dette?

Hvordan går det så lige i det kaos, i den katastrofe, som Irak står i i dag, hvor statsministeren selv nævnte de mange flygtninge? Hvordan stiller den danske regering, der så nidkært holder fast i at hjemsende en lam mor, og som altid taler om indsats i nærområderne i forhold til flygtninge, sig så til, at man har bidraget til at føje i hvert fald 2 millioner irakere til verdens allerede alt for mange flygtninge?

Intet, vi gør i dag, vil formentlig være godt nok, men har den danske regering, som har været med til at sætte dette vanvid i gang, så meget som en eneste selvstændig overvejelse om, hvordan man kan stoppe det her voldsorgie? Der var ikke et eneste bud i det, statsministeren kom med.

Det kan også være svært. Da jeg spurgte statsministeren for nylig, var svaret, at det skulle han spørge briterne om, nøjagtig ligesom statsministeren har ventet i 4 år ved telefonen for at få yderligere instruktioner fra Washington. Bush siger: Vi bliver, indtil jobbet er gjort. Og så gentager statsministeren på dansk: Vi bliver, indtil jobbet er gjort. Når Bush siger, at irakerne har bedt os om at blive, siger regeringen det samme. Når Bush taler om en fleksibel strategi, så gent-

ger statsministeren det samme ganske få timer efter.

Denne regering fører ikke aktivistisk udenrigspolitik. Den fører formentlig den mest aktive tilpasningspolitik, Danmark nogen sinde har ført. Resultaterne ser vi i Irak.

I flere år har vi bedt regeringen om at forklare, at den situation med flere soldater og mere vold skulle kunne bremse katastrofen, når den hele tiden har gjort ondt værre. Nu siger hele verden det samme. 20 lande har trukket deres tropper hjem fra Irak, senest Italien. Alle taler om exitstrategier. Flere og flere, selv George Bushs eget bagland, erkender fiaskoen og katastrofen. Den danske regering og Dansk Folkeparti har gjort i nælterne; regeringen ved det, men den ved ikke, hvad den skal gøre herfra.

Derfor vil jeg spørge: Kan vi ikke godt få at vide under den her debat, hvad det er, den danske regering har af strategi.

Vi har tidligere budt ind med, at FN skulle ind i den bestemmende rolle. Vi har tidligere budt ind med nødvendigheden af at forhandle med grupperinger i Irak. Vi har tidligere budt ind med nødvendigheden af en langt mere omfattende civil indsats i forhold til landene.

Kl. 16.05

Vi har også tidligere talt for en konference. Jeg så lige på Ritzau, at det formentlig bliver en del af Baker-Hamilton-rapportens bud, at man skal lave en international konference, hvor man også skal invitere dem, som den amerikanske præsident betegnede som lande fra Ondskabens Akse.

Man er også nødt til at forhandle med dele af den nationalistiske politiske modstand i Irak. For det billede, statsministeren tegner, er jo ikke rigtigt, altså at det her er krigen, hvor det kun er terrorister, der går rundt og gør livet surt i Irak. Så nemt er det ikke.

Et af problemerne i det, man er nået til med regeringens og Dansk Folkepartis hjælp, er, at helt almindelige irakere er så fantastisk vrede. Hvorfor det? Fordi hver 40. af dem er slået ihjel. Nogle af dem har forældre, børn, søskende. Det kan godt være, det er svært at forstå, at mennesker bliver rasende, når man slår deres pårørende ihjel, men jeg tror, det er et meget menneskeligt træk, også for irakere.

Derfor tror jeg, der er behov for at gøre op med hele naiviteten, som har præget regeringen og Dansk Folkeparti; den naivitet, der har gjort, at man har kastet sig i armene på den ideologiske dogmatisme og den moralske selvgodhed,